

HỒI 469

Ấm Mả Chi Minh

Khẩu Trọng phóng vọt về phía Tao Nương Tử nhưng đã chậm một bước, đã thấy sắc mặt nàng chuyển sang màu đen, giống như tình trạng trúng độc của Thư Đình Thái vừa rồi, mới biết là nàng đã tự sát bằng thanh trủy thủ tẩm độc giấu trong tay áo.

Khẩu Trọng chụp lấy đôi vai nàng, quát lên: "Chủ của người có phải là Đỗ Hưng không?"

Tao Nương Tử mắt hiện kỳ quang, thì thầm: "Nhữ đẳng đương tri, tức thử thể giới vị lập dĩ tiền, tịnh phong, thiện mẫu nhị quang minh sử nhập vu ám hắc vô minh cảnh giới, bát trạc kiều kiện thường thắng đại trí giáp ngũ phân minh thân..." Thanh âm ngày càng nhỏ dần, chưa đọc xong đầu đã gục xuống, huyết đen theo thất khiếu chảy ra, độc phát thân vong.

Khẩu Trọng nghe được trong lòng hoảng sợ, lúc lâm tử nàng lại niệm một loạt kinh văn nào đó hết sức bí ẩn kỳ dị, làm cho hắn cảm thấy sự tình càng không đơn giản chút nào.

Lúc này Từ Tử Lăng đã dùng chuông phong để giảm bớt lửa trong bốn lò sưởi, tiếng vó ngựa bên ngày càng ngày gần, nghe qua không dưới trăm người. Khẩu Trọng buông xác Tao Nương Tử, đứng dậy hiện ngang đi thẳng ra cửa lớn, nói: "Lăng thiếu gia phụ trách cứu người, tiểu đệ cố gắng giữ cửa càng lâu càng tốt."

Đại môn đột ngột mở ra, gió rét và mưa to bên ngoài ào ào tràn vào, trong phòng không còn cách biệt với thế giới bên ngoài nữa.

Khi Khẩu Trọng khuất sau bóng gió mưa sấm sét ngoài cửa, Từ Tử Lăng cử song quyền phá tan tất cả cửa sổ trong phòng.

Trong phòng tất cả mọi người đều nhắm mắt hành công, hy vọng mau chóng ép chất độc ra ngoài để đối phó với đám thổ phỉ, tình thế hết sức khẩn trương.

Từ Tử Lăng đi về phía Âm Hiển Hạc, trong phòng này người có võ công cao nhất chính là hắn, nếu có thể giúp hắn hồi phục lại thì có thể nắm chắc thêm được một phần thắng khi đối địch.

Tiếng vó ngựa đến bên ngoài tường thành thì ngưng lại, tiếp theo tiếng phá cửa rầm rầm truyền tới.

Từ Tử Lăng đẩy Trường Sinh Khí vào người Âm Hiễn Hạc, trong lúc sanh tử quan đầu như vậy, cái tên cao ngạo này cũng không khách khí gì tiếp đón chân khí của Từ Tử Lăng, từng chút từng chút ép chất độc trong tạng phủ ra ngoài.

“Rầm!”

Cánh cửa gãy rời, cửa bên ngoài rốt cuộc đã bị phá tan.

Khấu Trọng lung mang bao đựng tên, tay cầm Diệt Nhật cung, đứng thẳng trên bậc thềm chuẩn bị sẵn sàng cho đại chiến, nước mưa chảy dài trên người, hai bên tả hữu có hai bao đầy tên dự bị.

Các mũi tên này đều là của bang chúng Đông Bắc bang, gã đối với việc sử dụng thiết đạn vẫn chưa quen cho nên chỉ dùng tên bình thường cho an toàn.

Trên tay gã là bốn mũi tên, đối với gã mà nói, chỉ cần lợi dụng sự linh xảo của các ngón tay để bắn tên ra, chứ không cần dùng nhiều sức lực làm gì.

Trong làn mưa như trút không ngừng len lỏi vào trong cơ thể, gã đứng hiên ngang giống một bức tượng không hề bị cuồng phong sấm chớp làm lay chuyển cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, hai mắt xạ ra thần quang khiếp người. Có chút ánh sáng lơ lửng từ lâu chính hắt ra, gã ngưng thần chuẩn bị nhìn về phía cửa lớn đang chấn động dữ dội.

Gã đã hạ quyết tâm đầu có chết cũng phải toàn lực ngăn cản địch nhân tiến lên lâu, nếu không ắt có người vì vô lực phản kháng sẽ phải gặp tai kiếp.

“Rầm!”

Then cửa to nặng bị gãy rời ra!

Bốn kỵ sĩ như u linh hiện ra từ trong bóng tối. Trong làn mưa gió, mỗi người đều che kín mặt mày, chỉ để lộ ra mắt tai mũi và miệng, hình dạng như yêu ma, chính là bọn thổ phỉ hoành hành vô kỵ chốn Đông Bắc này.

Khấu Trọng phát ra tiếng cười chấn động đất trời, xùy xùy vang lên, bốn mũi tên liên châu lập tức bắn ra.

Bất luận kẻ nào từ bóng tối đi ra ngoài sáng, thị lực ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, huống chi Diệt Nhật cung bắn nhanh như thiểm điện, nhanh chóng vọt qua hồ nước hình tròn giữa sân cự ly khoảng sáu trăm bộ mà tốc độ không giảm chút nào, cắm phập vào ngực của kẻ

địch rồi cuối cùng xuyên qua cửa chính đi vào bóng tối, tiếp theo tiếng kêu thảm lúc lâm tử liên vang lên.

Bốn con ngựa không người cưỡi hí lên điên cuồng, thế địch đại loạn, người thét, ngựa hí như gặp ác mộng.

Tiếp theo sáu, bảy kỵ sĩ lại tiến vào cửa.

Khấu Trọng biết mình đã chọn đúng sách lược đối phó rồi. Nếu như gã cứ trấn thủ ngay trước cửa phía ngoài hồ nước, bởi vì kẻ địch người đông áp đảo, hẳn không thể nào đối phó xuể, giả dụ bị địch đột phá phòng tuyến sẽ dẫn đến thế hỗn chiến, bất luận đao pháp của gã cao minh cỡ nào, tự bảo vệ được mình là giỏi lắm rồi, chứ không thể cản trở hết toàn bộ kẻ địch được.

Bây giờ gã nhờ Diệt Nhật cung để bắn từ xa, bảo vệ cửa chính cho lâu chính, ngoài ra bao quát được toàn bộ quảng trường, dùng thần cung bảo vệ con ngựa cung Thiên Lý Mộng cũng như con Vạn Lý Ban của Từ Tử Lăng, tiến có thể công, lùi có thể thủ, kín kẽ không có sơ hở nào.

Bốn mũi tên khác lại rời cung bắn tới.

Không mũi tên nào trật đích, thêm bốn kẻ địch trúng tên rớt xuống ngựa, nhưng cũng hơn mười kỵ sĩ đã thành công lọt vào trong cửa, vùng cao binh khí đi vòng quanh hồ tiến về phía hắn.

Khấu Trọng lòng tĩnh lặng như trăng trong giếng, tính toán chính xác thời gian địch nhân sẽ đánh tới.

Lúc này lại có thêm hai kỵ sĩ vừa tiến vào cửa chính, tên thổ phỉ trên lưng ngựa gặp người xuống giường cung bắn về phía gã, biểu lộ công phu cưỡi ngựa bắn tên hết sức cao cường.

Tám mũi tên cơ hồ phóng ra đồng thời, tám đạo thiểm điện nhanh chóng xuyên vào thân thể địch nhân, tên với tốc độ tuyệt cao khiến địch nhân không sao tránh khỏi, máu tươi bắn vọt ra rồi mềm nhũn ngã lăn xuống ngựa.

Hai người cưỡi ngựa ở hai bên đã đến gần, hai kỵ sĩ phóng người lên không, nhắm hắn truy tới, Khấu Trọng không có thời gian để lấy tên ra, tung người lên không, vừa đúng thoát khỏi trường tiễn từ ba tên kỵ sĩ ở trong góc phóng tới, sử dụng tuyệt kỹ nổi danh hai tay hai

việc, Diệt Nhật cung vung lên đánh bạt binh khí lẫn người của địch nhân té rơi xuống bậc thềm.

Chân còn chưa chạm xuống đất, bốn mũi tên đã lọt vào tay, tên bay vèo vèo, ba gã xạ thủ ngoài xa đồng thời bỏ mạng.

Bầy ngựa không người cưỡi ở tại quảng trường điên cuồng chạy loạn lên, tiếng kêu hí inh ỏi, khiến cho các con ngựa đang được cột ở ngoài hành lang cũng bị ảnh hưởng, cũng giẫm chân hí theo, hợp với tiếng sấm sét ở trên cao, thêm vào tiếng mưa to gió lớn khiến cho tình thế càng hỗn loạn vô cùng.

“Choang!”

Nhóm thứ ba khoảng hai mươi thổ phỉ tiến đến, tay cầm roi và thuẫn, bị Khấu Trọng bắn trúng, lập tức tan rã, kêu gào thảm thiết.

Địch nhân xuất hiện trên bờ tường cao ba trượng bên ngoài, ào ạt nhảy vào quảng trường, khôn ngoan lẫn nấp trong đám ngựa buộc ở hành lang, lần mò đi đến chỗ gã đang đứng.

Khấu Trọng làm bộ chẳng hề để ý tới, bởi gã đang giữ cây cung có thể bắn nhanh tới đa, bắn cho đối phương người nhào ngựa ngã, khiến đối phương không thể nào lập lại được trận thế.

Cuối cùng khi địch nhân đã ép sát đến bậc thềm, Khấu Trọng tay trái gấp Diệt Nhật cung cất đi, trong bàn tay phải chọt xuất hiện thanh đao Tinh Trung Nguyệt danh chấn thiên hạ, cười to nói: “Ai có thể chịu được Khấu Trọng ta ba chiêu, ta sẽ tha cho cái mạng chó của hần!”

“Choang!”

Một tên địch bị đao của gã chém trúng, lăn lộn nhào xuống cầu thang, lại còn đẩy ngã luôn đồng bạn đang định phóng lên.

Khấu Trọng lui về thủ phía sau, lưng dựa vào đại môn, triển khai đao thế, kẻ nào dẫu có thể tránh được đao của hần cũng không thể nào tránh khỏi bị kinh khí siêu phàm của gã quét trúng, đều bị chấn động đến phun huyết, cả nơi đó phút chốc biến thành sông máu, cảnh tượng hết sức thảm liệt.

Trong ánh sáng mờ mờ của sấm sét, trên mặt đất nằm la liệt địch nhân, Khấu Trọng lúc này đã đến lúc khí hư lực kiệt, trên người đầy vết thương, chỉ nhờ vào ý chí kiên định hơn

người để đứng vững mà thôi. Bọn thổ phỉ dũng mãnh không sợ chết cứ liều mạng xông lên không dứt.

Một luồng kiếm quang đại thịnh chợt xuất hiện, nhằm vào đại bộ phận thổ phỉ công tới, hiển nhiên chính là Diệp công tử Âm Hiến Hạc.

Áp lực lên Khấu Trọng giảm nhanh chóng, tinh thần phấn chấn, cười nói "Kiếm tốt!"

Âm Hiến Hạc vừa cắt qua cuống họng một kẻ địch, ngắn gọn đáp lại "Đao còn tốt hơn!", rồi lại tiếp tục tấn công.

"Ta đến đây."

Nhậm Tuấn đến bên cạnh Khấu Trọng, giúp đối phó phía bên phải của Khấu Trọng, Khấu Trọng lập tức thoải mái hơn. Kể từ lúc kẻ địch bắt đầu tấn công đến bây giờ mới phản công được, lập tức loại được hai tên nữa.

Tiếng quát to của La đạo nhân và Khâu Nam Sơn đồng thời vang lên ở phía phía sau: "Đừng để Thôi Vọng chạy thoát!"

Khấu Trọng cười khố nói: "Các người tự ra mà nhìn đi!"

Vòng vây đã giãn ra, được thêm hai người khỏe mạnh đến hỗ trợ, địch nhân bị ép lùi xuống cầu thang.

Phía Khấu Trọng đã ổn định trận cước, tình thế trở nên đảo ngược.

Từ Tử Lăng lúc này từ cửa đi ra, lăng không bay qua cầu thang hạ mình xuống giữa nhóm địch ở quảng trường, bọn thổ phỉ ngay lập tức đông té tây ngã, toàn quân không còn giữ vững được đội hình nữa, sự hỗn loạn như một làn sóng lan ra khắp nơi, bọn thổ phỉ vốn có tổ chức chặt chẽ bỗng nhiên đại loạn, biến thành riêng rẽ mạnh ai nấy đánh.

Khấu Trọng thế như Thái sơn áp đỉnh, liên tiếp vừa giết người vừa phóng xuống bậc thềm, tựa như sói như cọp xông vào bầy dê, khiến kẻ địch chạy đông trốn tây, nhuộm khí mất sạch.

Tiếng tù và vang lên.

Địch nhân lúc này tranh nhau vượt đại môn chạy trốn. Bọn Khấu Trọng cùng với Từ Tử Lăng theo sát phía sau truy sát, tựa như làn gió quét qua, chỉ lưu lại các thi thể lán lóc, nước mưa đọng trong sân cũng đổ rực màu máu, ai nhìn cũng phải kinh hồn.

Chém giết đến tận bên ngoài đại môn, chỉ còn hơn bốn mươi tên thổ phỉ chạy thoát được vào trong mưa gió tối tăm.

Mưa gió giảm nhẹ, nhưng khí trời còn bất ổn lắm, chân trời phía xa xa lúc ẩn lúc hiện theo từng ánh chớp.

Mọi người chiến đấu với thổ phỉ ít nhiều đều thụ thương, Từ Tử Lăng cũng không ngoại lệ, trong tình huống hỗn chiến quần đấu, vết thương ai nặng hơn, ai kém chịu đựng hơn thì ắt là phải bỏ mạng tại đương trường.

Tô Thanh, Sư gia Hóa, Bối Thần Phân cùng với thủ hạ vừa thoát khỏi tử nạn, lại biết hai người là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, thái độ đương nhiên thay đổi lớn, cảm kích tôn kính không sao tả xiết.

Bảy tên tiểu nhị cùng với ba tên đầu bếp trúng độc quá nặng, vô phương cứu chữa, đành hóa thành oan hồn hết.

Khâu Nam Sơn cùng với bọn bang chúng của Bắc Mã bang, Ngoại Liên bang và Đông Bắc bang đi ra ngoài dọn dẹp các thi hài, xem có ai còn sống để tra hỏi về bí mật của Thôi Vọng.

Còn khoảng một canh giờ nữa mới đến lúc trời sáng.

Âm Hiễn Hạc tuy là ngồi chung với mọi người, nhưng tuyệt không phát ra một tiếng động, không thốt lên lời nào, không ai hiểu được trong đầu óc của hắn đang suy nghĩ cái gì.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vận công hong khô quần áo, hành khí điều tức để khôi phục nguyên khí.

Từ Tử Lăng khi nãy phụ trách giúp người khác bức độc, tổn sức hơn cả Khấu Trọng, bây giờ cũng cảm thấy mệt đừ người, ngồi xuống bắt chước Âm Hiễn Hạc không nói tiếng nào.

Khấu Trọng không có chút cảm giác đại thắng nào hết, không thể bắt được Thôi Vọng, lại còn liên lụy tiểu nhị của Dịch quán chết oan, làm hắn thấy khó chịu vô cùng.

Sư gia Hóa ho khan một tiếng, phá vỡ không khí trầm mặc, thay đổi vẻ mặt khinh khỉnh khinh người bằng thái độ nghiêm túc, khiêm cung lên tiếng: "Tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái sơn, đã đắc tội không ít, xin Thiệu soái và Từ đại hiệp không chấp kẻ tiểu nhân, vui lòng tha thứ cho."

Lang Đình Đình lộ ra vẻ khinh bỉ, hiển nhiên nhìn không thuận mắt cái miệng tiểu nhân thượng đội hạ đạp của Sư gia Hóa, nàng vì Lữ Thế Thanh đang theo Khâu Nam Sơn xuống quảng trường để xử lý thi thể địch nhân, nên chỉ có mình nàng lưu lại trong phòng ăn.

Khẩu Trọng liếc qua thi thể tiểu nhị chất đông trong gốc, trong đó có cả Tao Nương Tử và Thư Đình Thái, trong lòng thâm than, thở dài rồi lên tiếng: "Mọi người không cần nói những lời này, chúng ta đều là chiến hữu sinh tử mà."

Sư gia Hóa chép miệng thốt: "Lúc trước Thiệu soái gia có nói tệt Đại đường gia có liên quan đến vụ này, chẳng biết bây giờ... hắc..."

Khẩu Trọng hướng về phía Âm Hiến Hạc, nói: "Âm huynh có thể giúp đệ giải đáp thắc mắc cho Đại sư gia không?"

Âm Hiến Hạc vẻ mặt như gỗ, từng chữ rõ ràng thốt lên: "Hứa Khai Sơn là Thôi Vọng."

Sư gia Hóa đưa mắt nấn nỉ Khẩu Trọng, hẳn biết nếu hắn có hỏi tiếp thì cũng như nói chuyện với bức tường mà thôi.

Âm Hiến Hạc làm như không có mặt Sư gia Hóa ở đây, hướng về Khẩu Trọng nói tiếp: "Người đầu tiên nghi ngờ Hứa Khai Sơn chính là Lục Bang chủ lão nhân gia, Lục Bang chủ lên phía bắc tìm ta, yêu cầu ta xuất thủ đối phó Hứa Khai Sơn, bản thân ta đối với sự này luôn không có hứng thú nên thẳng thừng từ chối! Ôi."

Khẩu Trọng biết hắn sanh tâm hối hận, hỏi tránh đi: "Lục Bang chủ có nói qua chuyện gì không?"

Trong bàn, Tô Thanh, Bối Thần Phân và Lang Đình Đình đều lộ ra thần sắc quan tâm chăm chú. Ai cũng đều biết Hứa Khai Sơn đã tâm cực lớn, chỉ là không biết hắn còn là thủ lĩnh Thôi Vọng của bọn thổ phỉ mà thôi. Chỉ trừ có La đạo nhân là không để ý đến, vẫn nhắm mắt trị thương.

Âm Hiến Hạc chậm chậm thốt: "Lục Bang chủ đã huy động vô số nhân lực, tài lực để tìm hiểu về xuất thân lai lịch của hắn, nói rằng hắn có liên hệ với Đại Minh Tôn giáo của Hội Hộet vừa phát khởi trở lại."

Khẩu Trọng giật mình nói: "Các người có nghe được kinh văn cổ quái mà Tao Nương Tử niệm trước lúc chết không?"

Trừ Từ Từ Lãng ra, mọi người đều mờ mịt lắc đầu.

Khấu Trọng nói: “Nàng niệm cái gì mà “thế giới vị lập tiền, tịnh phong, thiện mẫu, quang minh sử nhập vu vô minh chi giới”, không phải là kinh cũng không phải là chú, cực kỳ cổ quái, “quang minh” không phải là có chứ “Minh” sao? Có thể thấy được Lục Bang chủ không phải hàm hồ nói bậy đâu!”

Tô Thanh hỏi Sư gia Hóa: “Lúc xảy ra An Nhạc thẩm án thì Hứa Khai Sơn ở địa phương nào?”

Sư gia Hóa sắc mặt trở nên khó coi, cúi đầu né tránh ánh mắt của mọi người, đáp: “Hắn một thân một mình đi ra Quan ngoại, sau thẩm án ba ngày mới quay về.”

Từ Tử Lăng nói: “Như vậy có thể nói là Lục Bang chủ đã tìm được vật chứng có thể chứng minh Hứa Khai Sơn là người hay thậm chí là sứ giả của Đại Minh Tôn giáo, hắn có thể đã nói việc này cho Thư Đình Thái, dẫn đến mối họa toàn môn chết thảm.” Sư gia Hóa giật mình nói: “Ta làm sao biết được chứ?”

Từ Tử Lăng không trả lời hắn, trầm giọng nói: “Ta đã từng giao thủ với Thôi Vọng.”

Mọi người nghe vậy đều phẫn chấn.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Chẳng những không giữ chân được hắn, dù là một chọi một, ta cũng phải tốn khá nhiều thời gian mới có thể hạ được hắn.”

Mọi người đều lộ ra thần sắc thất vọng.

Khâu Nam Sơn và Lữ Thế Thanh cùng nhau quay về, nhìn thần tình của bọn họ là biết ngay không có tin gì tốt lành.

Quả nhiên Khâu Nam Sơn ngồi xuống, thở dài một hơi: “Không có đến nửa người sống, tất cả kẻ bị thương đều dùng chủ thủ tẩm độc tự sát hết rồi, chẳng có ai quen mặt cả, trên người chỉ có một hình xăm kỳ quái, Lữ thế huynh đoán bọn họ là người ngoại tộc, người Hồi Hột.”

Phản ứng mạnh nhất là Sư gia Hóa, thất thanh kêu lên: “Lữ huynh đệ có dám khẳng định không?”

Lữ Thế Thanh gật đầu đáp: “Lúc bé vẫn bối có theo tệt sư đi ngao du Quan ngoại, tại Hồi Hột thấy qua kỹ thuật và hình dạng vết xăm tương tự loại này, nghe nói là ở địa phương đó có một giáo phái thần bí, nhưng chỉ nghe qua chứ không rõ lắm.”

Bối Thần Phân nói: “Đỗ Hưng không phải là người Hồi Hột.”

Tô Thanh hừ lạnh nói: “Đối với giáo phái thì không có phân biệt chủng tộc và quốc gia đâu!”

Bối Thần Phân trừng mắt nhìn Tô Thanh, lại không phản bác, trong lúc này quả không thích hợp để cãi nhau.

Khấu Trọng kể lại mọi chuyện từ đầu cho Lữ Thế Thanh và Khâu Nam Sơn đang ngạc nhiên chẳng hiểu gì, cuối cùng hỏi lại: “Khâu lão Tổng định xử lý việc này thế nào?”

Khâu Nam Sơn cười khố nói: “Chuyện này quả là nhức đầu vô cùng. Không nói đối gì người, Yến vương của chúng ta trên danh nghĩa là đứng đầu phương Bắc này, nhưng có rất nhiều nơi chúng ta không quản nổi, tên Đỗ Hưng này là bá chủ một phương, sau lưng còn có Đột Quyết và Khiết Đan ủng hộ, tuy biết hắn trong tối làm nhiều chuyện ác, nhưng cũng phải bỏ qua, đó là chưa kể người này võ công cái thế, cả Đông Bắc này ai cũng phải kiêng kỵ hắn vài phần.”

Tô Thanh và Bối Thần Phân cũng chán nản gật đầu xác nhận.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Chuyện này dễ thôi, mọi việc xảy ra tối hôm qua chúng ta cứ thế mà truyền hết ra ngoài, chỉ giữ kín hiềm nghi về Hứa Khai Sơn và Đỗ Hưng cũng như đoạn kinh văn kỳ quái lúc lâm tử của Tao Nương Tử thôi. Việc Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn cứ giao cho tiểu đệ xử lý.”

Âm Hiến Hạc trầm giọng nói: “Cũng đừng quên phần của Âm Hiến Hạc ta nhé!”

Bất ngờ Bối Thần Phân cương quyết nói: “Đông Bắc bang chúng ta tuyệt không chịu đứng ngoài đâu!”

Tô Thanh cũng nói: “Việc này vốn phải do tể bang chủ quyết định, nhưng vô luận là vì đạo nghĩa hay lợi ích thực tế, chúng ta đều muốn chống lại Đỗ Hưng.”

Nàng nói hết sức thẳng thắn, nếu có khả năng loại trừ Bắc Bá Bang, bang hội lớn nhất Đông Bắc này thì Ngoại Liên bang khẳng định thế lực sẽ tăng nhanh chóng.

Lữ Thế Thanh nói tiếp: “Sự phụ ta cùng với Lục Bang chủ sinh tiền có giao tình thâm hậu, việc này không thể không can thiệp được.”

Sau khi mọi người biểu lộ tâm ý, Khâu Nam Sơn quyết đoán nói: “Ta sau khi bẩm báo với Đại vương xong sẽ tìm Thiệu soái nói chuyện.”

La đạo nhân mở to mắt, ha ha cười to: “Có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ đối đầu với Đỗ Hưng, khẳng định là Đỗ Hưng gặp phải vận xui rồi.”

Khấu Trọng hỏi lại Từ Tử Lăng: "Lăng thiếu gia có ý kiến gì không?"

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ chúng ta ở ngoài sáng, các vị cứ ở trong tối, đến Sơn Hải quan bọn ta sẽ tùy cơ ứng biến, tốt nhất là trước khi rời khỏi sẽ không gặp Hứa Khai Sơn, hắn sẽ không đoán rằng chúng ta biết được hắn có liên quan với Đỗ Hưng."

Sư gia Hóa mặt mày khổ sở, lên tiếng khẩn cầu: "Xin chư vị chỉ cho ta một con đường sống với, nếu không ta chỉ còn cách bỏ chạy càng xa càng tốt mà thôi! Ôi! Đáng giận là ta trên còn có mẹ già, dưới còn có vợ con nữa!"

Khấu Trọng nói: "Ngàn vạn lần không thể như vậy được! Đại sư gia là kỳ binh hữu dụng phi thường của chúng ta, ta bảo đảm Hứa Khai Sơn sẽ không động đến ngươi. Dĩ nhiên phải xem ông có thể qua mặt hắn được không."

Từ Tử Lăng tiếp: "Đại sư gia phải giả vờ như không có việc gì xảy ra, ngàn vạn lần đừng nên lộ ra thần sắc sợ sệt hay nghi ngờ hắn. Cũng nên ca ngợi ta và Thiếu soái, cứ lộ ra thần sắc cảm kích chúng ta, như vậy quý đương gia sẽ không hoài nghi ngươi đâu."

Khâu Nam Sơn vỗ án nói: "Như thế thật là tuyệt diệu, thật không ngờ Từ huynh lại hiểu tâm lý người khác đến thế!"

Sau khi mọi người tiếp tục bàn bạc chi tiết mọi điều, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Nhậm Tuấn lập tức ra đi.

Trong cuộc đấu tranh với Đỗ Hưng, giờ đã xuất hiện cục diện minh tranh ám đấu, không phải chỉ đơn giản như lúc ban đầu nữa.

- o O o -